

CAMILLA
LÄCKBERG
KAZATEL

motto detektivka

motto

V detektivní řadě o Erice a Patrikovi již vyšlo:

LEDOVÁ PRINCEZNA

ANDĚLÍČKÁŘKA

KAMENÍK

VLASTNÍ SPRAVEDLNOST

ELSYINO TAJEMSTVÍ

MOŘSKÁ PANNA

STRÁŽCE MAJÁKU

**CAMILLA
LÄCKBERG**
KAZATEL

Praha 2014

Přeložila Eva Nováčková

PREDIKANTEN © 2004 by Camilla Läckberg
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © Eva Nováčková, 2010

ISBN 978-80-267-0180-4

Mickemu

Den začínal hezky. Probudil se hodně časně, dřív než ostatní. Tíše se oblékl a podařilo se mu nepozorovaně vyklouznout ven. Nezapomněl si vzít helmu ani dřevěnou šavli, kterou šťastně mával, když se rozběhl ke sto metrů vzdálené skalní rozsedlině. Na okamžik se zastavil a bez dechu se zahleděl do strmé trhliny uprostřed kopce. Rozestupovala se do šířky dobrých dvou metrů a vystupovala několik desítek metrů do výšky, kam se právě začalo šplhat slunce. Uprostřed ní visely tři veliké kamenné bloky a vypadaly velice impozantně. Místo šestiletého chlapce magicky přitahovalo, možná i proto, že sem měl přísně zakázáno chodit.

Jméno Králova strž dostala skála poté, co koncem devatenáctého století navštívil Fjällbacku král Oskar II., ale o tom chlapec nic nevěděl a ani ho to nezajímalo. Pomalu se plížil dopředu se šavlí připravenou k útoku. Jeho otec mu vyprávěl, že scény k filmu „Ronja, dcera loupežníka“ byly točeny právě tady. Když pak sám film viděl, svíraly se mu útroby při pohledu, jak známými místy projíždí na koni vůdce loupežníků Mattis. Někdy si tu také hrál na loupežníka, ale dnes byl v roli rytíře, jako ten v knížce s obrázky, kterou dostal od babičky k narozeninám.

Plížil se mezi velkými balvany, které pokrývaly půdu, a s veškerou odvahou se připravoval napadnout šavlí draka chrlícího oheň. Letní slunce dolů nedosahovalo a místo bylo studené a zastíněné. Perfektní pro dračí sluj. Za chvíli se s ním pustí do boje a z krků pod utátými hlavami bude prýštit krev, dokud mu drak po smrtelném zápasu nepadne k nohám.

Koutkem oka zahlédl nějakou věc, která upoutala jeho

pozornost. Za velkým balvanem leželo cosi červeného a zvědavost nakonec zvítězila. Drak počká, ale tady je třeba ukryt poklad. Popoběhl a vyšplhal se nahoru, aby se mohl podívat. Málem uklouzl a spadl zase dolů, ale po několika vteřinách balancování to zvládl. Později odmítal přiznat, jak strašně se polekal, ale ve skutečnosti se v celém svém šestiletém životě ještě nebál víc. Na zádech tam ležela nějaká žena a bez hnutí hleděla přímo na něho. Jeho prvním popudem bylo rychle utéct, než žena pozná, že si hraje tam, kde nesmí. Třeba by se ho začala vyptávat, kde bydlí, a dotáhla by ho zpátky domů k mamince a tatínkovi, kteří se na něho budou zlobit a opakovat, kolikrát mu už říkali, že bez doprovodu dospělých sám do skal nesmí.

Zvláštní bylo, že se ta paní vůbec nepohnula. Dokonce ani na sobě nic neměla a on cítil rozpaky, že ji vidí nahou. To červené, co prve zahlédl, nebylo oblečení, ale kabelka ležící kousek od ní. Žádné šaty nikde neviděl. To je divné, ležet tu svlečená, když je ještě hodně chladno.

Najednou ho napadlo něco jiného – ta žena je nejspíš mrtvá. Neměl jiné vysvětlení, proč leží tak tiše a bez pohnutí. Opatrně slezl z balvanu a pomalu couval. Teprve když mezi ním a ženou bylo několik metrů, obrátil se a utíkal domů tak rychle, jak dokázal. Už se nestaral ani o to, že ho budou hubovat.

Propocené prostěradlo se jí lepilo na tělo. Erika se v posteli převalovala sem a tam, ale nedokázala najít pohodlnější polohu. Světlá letní noc spaní neulehčovala a už aspoň po tisíci si umiňovala, že musí koupit tmavé závěsy a pověsit je na okna, nebo spíš přimět Patrika, aby to udělal.

Jeho spokojené pochrupování po jejím boku ji šíleně rozčilovalo. Jak si může dovolit klidně spát, když ona je noc co noc vzhůru? Je to přece i jeho dítě. Neměl by mít povinnost nespát jako ona? Trochu do něho štouchla v na-

ději, že ho probudí. Ale ani se nepohnul. Píchlá víc. Něco zamumlal, přetáhl si deku přes hlavu a otočil se k ní zády.

S povzdechem si lehla na záda, překřížené ruce si položila přes prsa a hleděla do stropu. Břicho se jí klenulo nahoru jako velký glóbus a Erika si představovala, jak v něm plave jejich dítě. Třeba má palec v pusince. Zatím jí však všechno připadalo hodně neskutečné, i samotné děťátko. Byla už v osmém měsíci, ale dosud si na tu představu úplně nezvykla. No, zakrátko to asi všechno bude docela reálné. Oscilovala mezi touhou a úzkostí. Bylo dost těžké si představit, co bude po porodu. Po pravdě řečeno jí teď nejvíc vadilo to, že nemůže spát na břiše. Pohlédla na budík. Čtyři čtyřicet dva. Třeba by si měla rozsvítit a chvíli si číst.

O tři a půl hodiny později dočetla mizernou detektivku a právě se chystala vstát, když se ozval telefon. Navykým pohybem ho přesunula k Patrikovi.

„Haló, tady je Patrik.“ Hlas měl zastřený spánkem. „Ano, jistě, zatraceně, jsem tam za čtvrt hodiny. Tak se uvidíme.“

Obrátil se k Erice. „Poplach. Musím odjet.“

„Přece máš dovolenou. Nemůže jet někdo jiný?“ Slyšela, že její hlas zní vyčítavě, ale nedostatek spánku náladě neprospěl.

„Je to vražda. Mellberg chce, abych hned přijel. Jede tam také.“

„Vražda? A kde?“

„Tady ve Fjällbace. Ráno našel malý chlapec ve skalách mrtvou ženu.“

Patrik byl okamžitě oblečený, což ulehčovala skutečnost, že byla polovina července a nepotřeboval toho na sebe moc. Než vyběhl ze dveří, vrátil se ještě k posteli a políbil Eriku na břicho, někam tam, kde, jak si slabě vzpomínala, mívala pupík.

„Ahoj, bejbinko, buď hodná na maminku, vrátím se brzy.“

Pak ji rychle políbil na tvář a zmizel. Erika se se vzdycháním vyhrabala z postele a oblékla si jedno z menších stanových pláten, což teď bylo jediné, do čeho se vešla.

Navzdory pocitu, že všechno ví, si přečetla spoustu knih o těhotenství a podle jejího mínění ty, kteří psali o radostném očekávání v graviditě, by měli vystavit na náměstí a bičovat. Špatné spaní, bolesti kloubů, zácpa, hemoroidy, pocení a hormonální nerovnováha – to se skutečnosti podobalo víc. A zatraceně – neměla ani dojem, že by z ní něco moc vyzařovalo. S brbláním se vydala po schodech dolů s vidinou šálku kávy. Potom jí jistě bude líp.

Když Patrik dorazil, vládla na místě horečná aktivita. Okolí místa nálezů těla bylo uzavřeno policejními páskami a napočítal tam tři policejní auta a jednu sanitku. Technici, přivolaní z Uddevally, byli v plné práci a on jim rozhodně nemínil překážet. Zato jeho šéf, kriminální komisař Mellberg, k jejich malé radosti dupal, kde mohl. Zoufale hleděli na jeho boty a oblečení, které jim na jejich choulostivém pracovišti ničilo stopy. Když se Patrik zastavil u pásky a zamával na něho, vydal se Mellberg k jejich velkému ulehčení za ním.

„Ahoj, Hedströme.“

Hlas zněl srdečně, málem nadšeně, a Patrik sebou trhl překvapením. Na vteřinu se polekal, že ho chce šéf obejmout, ale na štěstí to byl jen planý poplach. Šéf vypadal, jako by ho vyměnili. Patrik měl dovolenou sotva týden, ale muž před ním nebyl ten, kterého zamračeného opustil u jeho psacího stolu, brblajícího, že by se dovolené měly zrušit.

Horlivě mu zapumpoval rukou a bouchl ho do zad. „Tak jak se daří té tvé slepičce? Už to bude brzy?“

„Čekáme to asi za šest týdnů.“

Stále nechápal, čím si zasloužil Mellbergovy projevy přátelství, ale zvědavost zatím odsunul a snažil se pochopit důvod, proč ho sem vlastně zavolali.

„Co jste našli?“

Mellberg potlačil úsměv a ukázal na zastíněnou skálu.

„Šestiletý kluk se ráno vytratil z domova, zatímco rodiče ještě spali, a chtěl si tu hrát na rytíře. Místo draka našel mrtvou ženu. Rodiče nám zavolali ve čtvrt na sedm.“

„Jak dlouho tu už jsou technici?“

„Přijeli před hodinou. Nejdřív ambulance, ale ti okamžitě viděli, že nebude koho zachraňovat. Potom už mohli technici bez překážek pracovat. Jsou dost nepříjemní... Chtěl jsem se tam jen trochu rozhlédnout a byli docela nevychovaní, abych tak řekl. Jo jo, člověk zdegeneruje, když se celé dny s pinzetou hrabe v nějakých vláknech.“

Teď už Patrik svého šéfa poznával. Tohle mu bylo podobnější. Ze zkušenosti dobře věděl, že nemá žádný smysl jeho názor opravovat. Lepší je poslouchat jeho řeči jedním uchem a druhým pouštět ven.

„Co víme o ní?“

„Zatím nic. Může jí být kolem pětadvaceti. Jediný kus oblečení, pokud se to tak dá nazvat, je její kabelka, která ležela vedle. Jinak je nahá. Docela pěkná holčička, opravdu.“

Patrik zavřel oči a v duchu si opakoval jako mantru: *Brzy půjde do penze. Není to už tak daleko...*

Mellberg nerušeně pokračoval: „Příčina smrti na první pohled není jasná, ale oběť je dost zřízená. Po celém těle má modřiny a zřejmě do ní vrah řezal i nožem. Leží na šedé dece. Soudní lékař je tady a prohlídí ji, takže nám snad rychle podá předběžnou zprávu.“

„Nepohřešuje se někdo přibližně v jejím věku?“

„Ne, aspoň ne poblíž. Minulý týden byl nahlášen jako pohřešovaný nějaký muž, ale pak se ukázalo, že ho už jen přestalo bavit sedět s manželkou zavřený v karavanu a zmizel s nějakou holkou.“

Patrik si všiml, že tým kolem mrtvé ženy zjevně končí a chystá se k opatrnému vsunutí těla do pytle. Ruce

a nohy předpisově opatřili plastovými pytlíky, aby se zachovaly eventuální stopy, a potom dívku navyklým efektivním způsobem zasunuli dovnitř. Pak zvedli deku a chtěli ji uložit do zvláštního pytle pro pozdější prozkoumání. Jejich užaslé obličejové a to, že strnuli na místě, signalizovaly Patrikovi, že objevili něco nečekaného.

„Co se děje?“

„Nebudete nám to věřit, ale leží tu kosti a také dvě lebky. Musí jít o dvě kostry.“

Léto 1979

Když jela bílou nocí letního slunovratu domů, pořádně se na kole kymácela. Oslavy byly bouřlivější, než původně předpokládala, ale to nebylo nijak důležité. Je přece dospělá a může si dělat, co chce. A co je nejlepší, může být aspoň chvíli bez dítěte. Zmáhal ji jeho ustavičný křik a potřeba něžnosti a péče, které mu nedokázala poskytnout. Její chyba. Stále ještě bydlela u matky a ta ji sotva pustila z domu, i když jí už je dvacet let. Je to úplný zázrak, že jí dovolila slavit slunovrat.

Kdyby neměla dítě, mohla si krásně bydlet sama a vydělávat peníze. Mohla jít ven, kdy by se jí zachtělo, a vrátit se podle vlastní chuti, aniž by jí do toho někdo mluvil. Ale s dítětem to prostě nešlo. Nejraději by si to dala vzít, ale to jí tehdy matka nedovolila, i když teď musela platit ona. Když matka dítě tolik chtěla, tak by se snad o ně mohla také postarat?

Je jisté, že matku strašně naštve, když se vrátí časně ráno domů v tomto stavu. Dech jí páchl alkoholem a za pár hodin jí bude strašně. Ale stálo to za to. Takhle skvěle se nepobavila od doby, co se ten prcek narodil.

Projela křižovatkou u benzinové pumpy, pokračovala o kousek dál a pak odbočila doleva na Bräcke. Málem přitom spadla z kola. Zase se jí ho ale podařilo srovnat a pořádně šlápla do pedálů, aby před prvním strmým kopcem nabrala větší rychlost. Vítr jí čebral vlasy a bílá letní noc ji tiše obklopovala. Na okamžik zavřela oči a vybavila si stejně světlou letní noc, kdy jí ten Němec udělal dítě. Byla to nádherná, zakázaná noc, ale cena za ni byla příliš vysoká.

Vtom sebou kolo škublo a zastavilo na místě. Zprúdka otevřela oči a to poslední, co si pamatovala, byla zem, která se k ní blížila šílenou rychlostí.

Na policejní stanici v Tanumshede se Mellberg docela nezvykle propadl do hlubokých myšlenek. Patrik seděl proti němu u šálku kávy v jejich společné místnosti a ani on nemluvil. Uvažoval o ranní události. Vlastně bylo na kávu příliš horko, ale potřeboval se něčím povzbudit a alkohol by byl stěží vhodný. Oba se roztržitě ovívali rozeprnutými košilemi, aby se trochu ochladili. Klimatizaci už měli dva týdny rozbitou a zatím sem nedostali nikoho, kdo by se na ni podíval. Dopoledne to vždycky ještě šlo, ale k poledni už v místnosti mučivě stoupala teplota.

„Zatraceně, o co tady vlastně jde?“ Mellberg se zamýšleně škrabal někde uprostřed hnízda na hlavě, které si tam pečlivě vytvářel k ukrytí pleši.

„Musím přiznat, že nic nechápu. Ženské tělo ležící na dvou kostrách. Kdyby tam nepřišel o život člověk, tak bych měl pocit, že jde o klukovinu. Že kostry ukradli z nějaké laboratoře nebo tak podobně. Jenomže ta žena je skutečně mrtvá. Slyšel jsem techniky poznamenat, že ty kosti už musí být dost staré. I když pochopitelně také záleží na tom, kde byly dosud uloženy. Jestli byly vystaveny počasí a větru, nebo se nacházely v chráněném prostředí. Doufám, že se brzy od soudního lékaře dozvíme aspoň přibližný odhad jejich stáří.“

„Kdy myslíš, že nám něco řeknou?“ Mellberg nakrabil zpoceně čelo do ustaraných vrásek.

„Snad ještě dnes dostaneme předběžnou zprávu, pak nejspíš budeme muset dva dny počkat na podrobnější vyjádření. Takže zatím musíme pracovat jen s tím, co máme. Kde jsou ostatní?“

Mellberg si těžce povzdechl. „Gösta si vzal na dnešek

volno. Má nějaké pitomé závody v golfu nebo co. Ernst a Martin jsou na výjezdu a Annika je na Tenerife. Chuděra, myslela si, že tu bude přšet. Asi není příjemné odjet ze Švédska za tohoto počasí.“

Patrika Mellberg znovu překvapil nenadálým vyjádřením citů. Něco se tu děje, to je víc než jisté. Ale je zbytečná ztráta času o tom teď přemítat. Jsou tu důležitější věci na práci.

„Ty máš sice tento týden dovolenou, ale nechtěl by ses vrátit do práce a pomoci mi s případem? Ernst nemá žádnou fantazii a Martin je na takové vyšetřování příliš nezkoušený, takže bych tě tu potřeboval.“

Otázka Patrikovi tak polichotila, že okamžitě přijal. Možná se to Ericce nebude líbit, ale utěšil se pomyšlením, že z práce je doma za čtvrt hodiny, kdyby se snad stalo něco naléhavého. Kromě toho jim oběma šlo vedro dost na nervy, takže by mohlo být docela příjemné si jít na chvíli z očí.

„Nejdřív bych si zjistil, jestli někde nepátrají po zmiřelé ženě. Měli bychom zabrat dost široký okruh, řekněme například od Strömstadu po Göteborg. Požádám Martina nebo Ernsta, aby to obvolali. Tím bychom mohli začít.“

„Výborně, tak je to správné, pokračuj.“

Mellberg se zvedl od stolu a srdečně Patrika poklepal po rameni. Ten pochopil, že to bude zase jako obvykle. On se postará o práci a Mellberg pak slízne smetanu, ale tak to prostě je a není třeba se nad tím rozčilovat.

S povzdechem postavil oba šálky do myčky. Dnes nebude potřebovat žádnou ochranu proti slunečnímu záření.

„Vylezte! Myslíte si snad, že bydlíte v penzionátu a můžete se válet celej den?“

Ostrý hlas prořízl mlhu a bolestivě se rozléhal omámenou hlavou. Johan opatrně otevřel jedno oko, ale rych-

le ho zase zavřel, když ho oslnilo sluneční světlo. „Zatraceně, kdo...“ Robert, jeho o rok starší bratr, se v posteli obrátil a přitiskl si na hlavu polštář. Strhla ho z něho a Robert se s brbláním posadil. „Copak si člověk nesmí trochu přispat?“

„Přispíváte si každý ráno, vy lenoši. Je skoro dvanáct. Kdybyste každou noc neponocovali a bůhví co netropili, nemuseli byste prospat celý dny. Potřebuju taky nějakou pomoc. Bydlíte u mě zadarmo a nic mi neplatíte za jídlo, dva dospělí chlapi. Mám právo na vás něco chtít.“

Solveig Hultová stála s rukama překříženými přes mohutná prsa. Byla chorobně tlustá a bledá jako ten, kdo nikdy nevychází z domu. Nemyté vlasy jí v tmavých rozčuchaných pramenech visely kolem obličeje.

„Je vám skoro třicet a nestydíte se žít na úkor své matky. A každou noc flámovat. Nepracujete a nikdy mi nepřispějete na domácnost. Kdyby tu byl váš otec, nemohli byste si něco takovýho dovolit. Neozvali se z úřadu práce? Měli jste tam přece jít už minulej týden.“

Teď si přitiskl polštář na hlavu Johan. Přál si umlčet matčin věčný nářek linoucí se jako z obehnané gramofonové desky, ale i jemu polštář rázně strhla. Posadil se a ve spáncích mu bušila včerejší opilost.

„Snídani jsem už dávno uklidila. Najděte si něco v lednici.“

Její obrovská postava se vyvalila z malé místnosti, o kterou se oba bratři dosud dělili, a Solveig za sebou práskla dveřmi. Už se neodvážili si znovu lehnout, našli cigarety a zapálili si. Na snídani se mohou vykašlat, ale cígo nutně potřebují k životu.

„Včera se nám to povedlo.“ Robert se spokojeně rozchechtal a do vzduchu vyfoukl obláčky kouře. „Myslel jsem si, že tam budou mít pěkný věci. Zástupce ředitele z nějakýho stockholmskýho podniku..., ten si může dopřát jen to nejlepší.“

Johan neodpověděl. Na rozdíl od svého staršího bratra

ho loupež nikdy nenaplňovala adrenalinem. Strašně se bál, předtím i potom, a úzkost mu vězela jako studený balvan v břichu. Ale vždycky udělal to, co Robert chtěl, a ani ho nenapadlo, že by se mu mohl postavit.

Včerejší loupež jim vynesla nejvíc za dlouhou dobu. Lidé začali být opatrní a nenechávali si v letních chatách nákladné vybavení. Nejčastěji si tam odváželi staré krámy, aby se jich zbavili, nebo co podle svého mínění výhodně koupili na aukcích. Ale jim se včera podařilo ukrást i novou televizi, video, a ještě šperky paní domu. Robert chtěl všechno prodat svými obvyklými cestičkami a dostanou pěknou hromádku peněz. Ne snad, že by jim vystačily na dlouho. Kradené peníze v kapse je pálily a za dva týdny budou pryč. Utratí je za hrací automaty, blahobytný noční život a různé krámy. Johan pohlédl na drahé hodinky na zápěstí. Naštěstí matce vůbec nedošlo, jakou mají cenu. Kdyby to věděla, nikdy by nepřestala nadávat.

Někdy měl pocit, že je zavřený v kleci jako veverka a běhá v kole, které se točí čím dál rychleji..., zatímco roky ubíhají. Vlastně se nic od jejich mládí nezměnilo a neviděl ani žádnou budoucnost. Jediné, co jeho životu dávalo jakýsi smysl, bylo to, co před Robertem utajil. Instinkt mu napověděl, že se mu svěřit nesmí. Robert by všechno pošpinil hrubými komentáři.

Na vteřinu si dopřál pomyšlení na její hebké vlasy dotýkající se jeho hrubých tváří a představil si její útlou ruku ve svých dlaních.

„Přestaň zevlovat, máme co dělat,“ ozval se Robert.

Zvedl se s cigaretou v koutku úst a vyšel ze dveří. Johan ho jako vždycky následoval. Neuměl jinak.

V kuchyni matka seděla na svém obvyklém místě. Sedávala tam už od doby, kdy byl malý a stalo se to s otcem. Měla židli u okna a prsty horečně přehrabávala to, co před ní leželo na stole. V jeho raných vzpomínkách byla krásná. Ale s lety postupně tloustla a tuk pokrýl tvar těla i tahy obličeje.

Vypadala, jako by byla v transu, a prsty žily svůj vlastní život. Probírala se fotografiemi, už dvacet let dělala stále totéž: pečovala o svá zatracená alba. Stará vyměnila za nová, lepila fotografie a výstřižky z novin. Stále krásnější, lepší. Chápal, že je to její způsob, jak zadržet šťastnější chvíle, ale jednou přece musí pochopit, že všechno je už dávno pryč.

Fotografie pocházely z doby, kdy byla Solveig krásná. Nejšťastnějším okamžikem jejího života byl sňatek s Johannesem Hultem, mladším synem Ephraima Hulta, váženého kazatele a majitele nejbohatší domácnosti v celém okolí. Johannes byl krásný a bohatý. Ona byla sice chudá, ale zato nejkrásnější dívka v kraji, to si tenkrát mysleli všichni. A pokud by někdo potřeboval další důkaz, stačily výstřižky z novin, kde se psalo o tom, jak ji dvakrát za sebou korunovali jako královnu krásy při oslavách letního slunovratu. Ty, a mnoho dalších černobílých fotografií, které ji zachycovaly jako mladou, pečlivě ošetřovala a třídila, každý den už víc než dvacet let.

Věděla, že ta dívka se dosud ukrývá pod nánosem tuku, a pomocí obrázků si ji přála vyvolat, i když to rok od roku bylo obtížnější.

Johan na ni pohlédl přes rameno, když vycházel z domu Robertovi v patách. Bylo to tak, jak říkal – mají práci se svými obchody.

Erika chvíli uvažovala o tom, že by se měla jít projít, ale pak usoudila, že by to nebylo moc chytré, když slunce stojí nejvýš a horko je k padnutí. Během gravidity se cítila výborně, až do příchodu současných veder. Potom si už připadala jen jako zpocená velryba a zoufale se snažila někde ochladit. Patrika, bůh mu žehnej, napadlo koupit jí stolní ventilátor a ten ji teď neustále doprovázel, kam se v domě hnula. Naneštěstí se musel kabel připojovat do zásuvky, takže nemohla nikdy sedět dál, než kam šňůra dosáhla, což její možnosti dost omezovalo.

Ale na verandě bylo připojení skvělé a Erika se mohla rozvalit na pohovku s ventilátorem přímo před sebou. V žádné poloze nevydržela déle než pět minut, takže se bez ustání vrtěla ve snaze sedět co nejpohodlněji. Občas ji malá nožička kopala do žeber anebo ji cosi jako pěstička boxovalo do boku, takže se musela znovu obrátit. Jak to vydrží ještě víc než měsíc, pro ni bylo záhadou.

S Patrikem spolu žili teprve půl roku, když otěhotněla, ale to ani jednomu z nich nedělalo žádné starosti. Oba už byli starší, věděli, co si přejí, a nepřipadalo jim, že by měli čekat déle. Až teprve teď ji občas přepadla pochybnost. Třeba spolu opravdu žijí příliš krátce, než aby hned založili rodinu. Jak se jejich vztah vypořádá se skutečností, že mezi ně vstoupí malý cizinec a bude vyžadovat veškerou pozornost, kterou si dosud mohli vzájemně poskytovat?

Jistě, ta první největší slepá zamilovanost je trochu přešla a vztah teď byl o hodně realističtější. Vzájemně už poznali své dobré i horší stránky, ale co když po narození dítěte jim zůstanou jen ty špatné? Mokrát už slyšela statistické údaje o tom, kolik vztahů se rozpadne během prvního roku života dítěte. No, teď nemělo smysl o tom přemítat. Už se stalo a oba, ona i Patrik, po dítěti velice toužili. Snad jim ten cit pomůže zvládnout situaci.

Trhla sebou, když zazvonil telefon. Obtížně se vysoukala z pohovky a jen doufala, že ten, kdo volá, bude mít dostatečně velkou trpělivost a nepoloží telefon dřív, než se k němu dostane.

„Ano, haló? – No ahoj, Conny. – Děkuji, docela dobře, ale je trochu moc horko na tu tíhu, co nosím. – Navštívit? Ale jistě... zastavte se na kávu. – Přes noc?“ Erika v duchu zavzdychala. „No jistě. Kdy přijedete? – Večer? Ne, jistě žádný problém. Ustelu vám v pokoji pro hosty.“

Unaveně položila sluchátko. Mít dům ve Fjällbace mělo i své stinné stránky. V létě se vynořili příbuzní a známí, kteří se během deseti chladnějších měsíců v roce neozvali. V listopadu nikdo neměl žádnou velkou chuť přijet

na návštěvu, ale v červenci bylo lákavé zdarma přenocovat v domě s výhledem na moře. Erika už doufala, že toto léto budou ušetřeni. Byla polovina července a dosud se nikdo neohlásil, až teď její bratranec Conny, a byl už na cestě z Trolhättanu s manželkou a dvěma dětmi. Šlo jen o jednu noc, tak to snad zvládne. Po pravdě žádného ze svých dvou bratranců příliš nemilovala, ale dobré vychování jí nedovolilo ty příživníky odmítnout, i když to vlastně měla udělat.

Erika byla šťastná, že s Patrikem bydlí v domě, kde mohou hosty přijmout, ať už jsou pozvaní, nebo ne. Po nadálé smrti rodičů se její švagr snažil dům prodat. Sestra Anna ale nakonec měla dost jeho psychického i fyzického týrání a od Lucase odešla. Dům vlastnila s Erikou napůl, a protože se svými dvěma dětmi bydlela ve Stockholmu, mohl se k Ericce přistěhovat Patrik a pomáhat jí s výdaji. Časem to bude muset řešit zásadněji, ale zatím byla šťastná, že dům nemusela prodat a mohla tu žít.

Rozhlédla se kolem sebe a uvědomila si, že sebou musí hodit, aby tu jakžtakž uklidila, než hosté přijedou. Napadlo ji, co řekne Patrik na nečekanou návštěvu, ale pak problém odsunula. Když ji tu může nechat samotnou a pracovat uprostřed dovolené, může mít ona hosty, jaké chce. Už zapomněla, že jí jeho nepřítomnost ještě před chvílí byla docela příjemná.

Ernst a Martin se v pořádku vrátili na oddělení a Patrik se rozhodl, že je načase zasvětit je do vyšetřování. Zavolal si je k sobě a usadil na židle proti svému stolu. Ernst byl očividně do ruda rozpálený zlostí, že Patrik má vyšetřování vést, ale ten to naprosto ignoroval. S tím ať se vypořádá Mellberg. Kdyby se v nejhorším Ernst stavěl na zadní, musel by se bez jeho pomoci obejít.

„Předpokládám, že jste už zaslechli, co se stalo.“

„Ano, slyšeli jsme to z policejní vysílačky.“ Martin, mladý a nadšený, na rozdíl od Ernsta seděl na židli vzpříme-

ně, s poznámkovým blokem před sebou a tužkou v pohotovosti.

„Takže v Králově strži ve Fjällbace byla nalezena zavražděná žena. Byla nahá a věk je odhadován něco mezi dvaceti a třiceti lety. Pod ní ležely dvě lidské kostry neznámého původu a stáří, ale podle neoficiálního mínění Karlströma z technického nemohly být moc čerstvé. Takže se zdá, že nám přibyla práce k našim opilcům a řízení v opilosti, které máme rovněž na krku. Annika i Gösta mají volno, takže si musíme rukávy vyhrnout sami. Já mám vlastně tento týden také dovolenou, ale souhlasil jsem, že ji přeruším a na Mellbergovu žádost toto vyšetřování povedu. Máte nějaké otázky?“

Ptal se především Ernsta, ale ten se konfrontaci vyhnul. Patrně ho o to víc bude pomlouvat za zády.

„Co mi dáš za úkol?“ Martin byl jako nedočkavý kůň v ohradě a netrpělivě mával tužkou nad blokem.

„Začneš tím, že se spojíš s policejními stanicemi a budeš zjišťovat, jestli někde nepohřešují ženu, řekněme za poslední dva měsíce. Budeme počítat s delším intervalem, dokud nedostaneme přesnější zprávu ze soudního lékařství. I když bych hádal, že půjde o mnohem kratší období, možná jen o nějaké dva dny.“

„Tys to neslyšel?“ zeptal se Martin.

„Co neslyšel?“

„Databáze se zhroutila. Musíme se vykašlat na počítač a udělat to postaru.“

„Zatraceně. To přišlo dost nevhod. Ale protože podle Mellberga stejně nemáme do čeho píchnout a já jsem si to ostatně myslel také, než jsem šel na dovolenou, navrhuji, abys obvolal všechny přílehlé oblasti. Volej v kruhu a začni ze středu a postupně okruh rozšiřuj, chápeš?“

„Jasně. Kam až mám dojít?“

„Zkoušej to, dokud na někoho nepřijdeme. Také hned po této schůzce zavolej do Uddevally a požádej o předběžný popis oběti.“

„A co mám dělat já?“ Nadšení v Ernstově hlase bylo stěží nakažlivé.

Patrik pohlédl do svých poznámek, které si v rychlosti napsal po rozhovoru s Mellbergem.

„Přál bych si, abys promluvil s lidmi, co bydlí v okolí skal, především u vstupu ke Králově strži. Jestli někdo něco neviděl nebo nezaslechl dnes v noci anebo časně ráno. Soutěska je přes den plná turistů, takže tělo tam vrah musel dopravit jindy. Asi oběť přivezl širokou průrvou, sotva ji táhl nahoru po schodech od náměstí Ingrid Bergmanové. Chlapec ji našel kolem šesté, tak bych se zaměřil na dobu mezi devíti večer a šesti ráno. Já se půjdu podívat do archivu. Ty dvě kostry jako by mi něco připomínaly. Mám pocit, že bych měl vědět, o koho jde, ale... nenapadá vás něco? Nic vám to neříká?“

Patrik rozhodil rukama a s pozvednutým obočím čekal na odpověď, ale oba jen zavrtěli hlavou. No, nezbude mu nic jiného než zalézt do katakomb...

Patrik si nedělal hlavu s tím, že je u Ernsta v nemilosti, a i když by na to možná přišel sám, kdyby měl víc času, vydal se do hlubin Tanumshedské policejní stanice pohrabat se ve starých papírech. Všechny složky pokrýval prach, ale jinak byly vcelku dobře uspořádané a archivované v chronologickém pořadí. Přestože netušil, co vlastně hledá, věděl, že to tam musí být.

Seděl na bobku přímo na betonové podlaze a metodicky se probíral krabicemi. Rukama mu procházely desetiletí lidských osudů a až dodatečně ho napadlo, jak mnoho lidí a rodin se vrací do jejich záznamů. Zdálo se, že se zločinnost dědí z rodičů na děti a dokonce i vnoučata, objevovala se tu stejná příjmení.

Zazvonil mobil a na displeji viděl, že volá Erika.

„Ahoj, miláčku, je všechno v pořádku? – Ano, vím, že je vedro. Musíš prostě sedět u klimatizace, nic jiného dělat nemůžeš. – Poslyš, máme na krku vraždu a Mellberg si

přeje, abych vedl vyšetřování. Moc by ti vadilo, kdybych pár dní chodil do práce?”

Patrik napětím zadržel dech. Věděl, že jí to měl už dřív zavolat sám a připravit ji na to, že možná bude muset pracovat, ale jako každý muž nepříjemnou povinnost zbaběle odsunul. Na druhou stranu Erika dobře věděla, jaké to má v práci. Léto bylo pro policii v Tanumshede vždycky hodně hektické období a museli se vystřídat na kratších dovolených. Ani těch několik dní za sebou nebylo nikdy jistých. Záleželo vždycky na tom, kolik se strhne rvaček, přibude opilců a dalších věcí, které do jejich města přinášel turismus. Vražda byla něco velice mimořádného.

Málem přeslechl, co říkala.

„Cože? Návštěva? Tvůj bratranec?” Těžce si povzdechl. „Ne, co bych mohl říkat. Jistě že by bylo příjemnější, kdybychom mohli večer trávit spolu sami, ale když už jsou na cestě, tak s tím nic nenaděláme. Doufám, že jen na jednu noc. – Dobře. Koupím krevety k večeři, abys s tím měla málo práce. Přijdu kolem sedmé. Líbám tě.”

Zasunul mobil do kapsy a dál listoval ve spoustě papírů před sebou. Složka označená „Nezvěstní“ upoutala jeho zájem. Někdo pořádný v návalu pracovitosti shromáždil všechna oznámení o pohřešovaných, která se objevila při jejich vyšetřování. Byl si jist, že hledá právě to. Prsty měl špinavé od prachu, a než složku otevřel, otřel si je do košile. Po chvíli hledání a pročitání už věděl, že ho paměť neklame. Měl si na to vlastně vzpomenout hned, protože málokdy se u nich někdo pohřešoval, ale vzhledem k věku měl už na trochu zapomnětlivosti nárok. Teď obě oznámení ležela před ním a byl přesvědčený, že to nemůže být náhoda. Dvě ženy byly nahlášený jako nezvěstné v roce 1979 a nikdy se nenašly. Ve skalní rozsedině se objevily dvě kostry.

Vzal si celou složku nahoru na denní světlo a položil si ji na psací stůl.

Byla tady jen kvůli koním. Zkušeně, rytmicky hladila po hřbetě hnědého valacha. Tělesnou prací brala jako nutný ventil svého stálého napětí. V sedmnácti nesmět sama rozhodovat o svém životě bylo na nic. Jakmile bude plnoletá, hned z téhle díry zmizí. Přijme nabídku fotografa, který ji oslovil, když byla v Göteborgu. Až bude jako modelka žít v Paříži a vydělávat spoustu peněz, všem řekne, kdo její rozlet pořád brzdil. Fotograf jí vysvětlil, že každým dalším měsícem se její cena jako modelky snižuje, a když svou šanci nevyužije, ztratí další rok. Jenomže ten zatracený stařík, její otec, má v hlavě jen její vzdělání. Na to, aby se procházela po přehlídkovém molu, žádné školy nepotřebuje. A až jí jednou bude třeba pětadvacet a začne být na tu práci stará, provdá se za milionáře a hodně hlasitě se vysměje otcovu vyhrožování, že ji vydědí. Celý jeho majetek si bude moct koupit rovnou sama.

Ani její skvělý pitomý bratříček není lepší. Je sice příjemnější bydlet u něho a Marity než doma, ale zase ne o tolik. V jednom kuse byl na ni našťvaný. On sám nikdy žádnou chybu neudělal, ale za všechno mohla ona.

„Lindo?“

To je typické. Ani ve stáji nemůže mít chvíli klidu.

„Lindo?“ Hlas byl ostřejší. Dobře věděl, že tu je, takže nemělo cenu se mu vyhýbat.

„Co na mě řveš? O co jde?“

„Nemluv na mě takovým tónem. Myslím si, že na tobě nežádám tolik, když chci, abys byla slušná.“

Zamumlala několik nadávek, na které Jacob nezareagoval.

„Zatraceně, jsi můj bratr, a ne otec, nedošlo ti to?“

„Toho jsem si vědom, ale dokud bydlíš pod mou střechou, nesu za tebe zodpovědnost.“

Jen proto, že byl skoro o patnáct let starší, si myslel, že všechno ví. Bylo pro něho snadné se vytahovat, když

měl své jisté. Otec v jednom kuse mluvil o tom, jak je na Jacoba hrdý a jak dobře se stará o rodinný majetek. Určitě všechno to harampádí jednou zdědí. Do té doby se mohl tvářit, jako že peníze pro něho nejsou důležité, ale Linda ho prokoukla. Všichni Jacoba obdivovali za to, že se věnoval problémové mládeži, ale stejně tak věděli, že jednou zdědí panský dům a všechno ostatní. Pak bude zajímavé vidět, kolik času a zájmu mu na jeho idealismus zbude.

Ušklíbla se. Kdyby Jacob věděl, že po večerech mizí z domu, zjevil by se. A kdyby tušil, s kým se schází, kázel by jí až do konce života. Pořád omílá, jak má být člověk solidární s chudšími, ale to se netýká jeho vlastní rodiny. Vyskočil by až do stropu, kdyby tušil, že se schází s Johanem. K tomu měl i další důvod. Johan je jejich bratranec a sváry mezi oběma větvemi rodiny začaly dlouho předtím, než se narodila, dokonce i než se narodil Jacob. Důvod neznala, prostě to tak bylo, a jejím tajným schůzkám s Johanem to dodávalo na zajímavosti. Cítila se s ním dobře. Neměl sice moc peněz, ale v každém případě byl o deset let starší než ona a projevoval jistotu, o níž chlapci jejího věku mohli zatím jen snít. To, že byli bratrance, jí nevadilo. V současné době se dokonce příbuzní mohli brát, a přestože s tím v plánech do budoucnosti nepočítala, neměla nic proti tomu si s ním le-dacos vyzkoušet, pokud se to nikdo nedozví.

„Něco chceš, nebo jsi mě přišel jen tak kontrolovat?“

Jacob si hluboce povzdechl a položil jí ruku na rameno. Chtěla mu vyklouznout, ale pevně ji přidržel.

„Opravdu nechápu, proč jsi pořád tak agresivní. Mládež, se kterou pracuju, by dala všechno za to, mít takový domov jako máš ty. Trochu vděčnosti a zralosti by bylo namístě, to mi věř. Ale ano, něco chci. Marita má připravené jídlo, takže se rychle převlékni a přijď se s námi najíst.“

Uvolnil stisk a vyšel ze stáje k domovu. Linda s brblá-

ním odložila kartáč a šla se umýt a převléknout. Navzdory všemu měla pořádný hlad.

Martinovo srdce bylo znovu na kusy. Pokolikáté, to si nepamatoval, ale nebolelo to o nic méně kvůli tomu, že si už mohl zvyknout. Stejně jako dřív i teď věřil, že žena, jejíž hlava leží na jeho polštáři, je ta jediná pravá. Samozřejmě, byl si vědom toho, že je vlastně zadaná, ale se svou věčnou naivitou věřil, že je pro ni víc než pouhým rozptýlením a že dny s jejím partnerem jsou sečtené. Nepřipouštěl si, že jeho nevinný pohled a málem sladký vzhled je pouze dočasným lákadlem pro starší usedlou ženu žijící ve všední rutině se svým partnerem. S mužem, jehož rozhodně nehodlala opustit kvůli milému pětadvacetiletému policistovi, se s chutí skulila do postele, když se potřebovala ujistit o své atraktivnosti. Ne že by snad proti tomu Martin něco měl, byl v tomto ohledu docela talentovaný, ale problém spočíval v tom, že to byl současně hluboce citově založený mladý muž. Zamílovanost u něho měla vždycky živnou půdu. Proto jeho malá dobrodružství končila pláčem a nářkem, když mu žena nakonec dala košem a vrátila se ke svému nudnému, ale zajištěnému životu.

Hluboce si povzdychl, ale snažil se soustředit na svůj úkol. Žádné dosavadní telefonické hovory nic nepřinesly, ale rozhodně ještě nevolal všude. Že se musel jejich počítač položit právě teď, když ho nejvíc potřeboval, byla jeho obvyklá směla, a proto teď seděl u stolu a vytukával číslo za číslem, aby někde našel stopu po pohřešovaných ženách, které by se mohly hodit na popis jejich obětí.

O dvě hodiny později zklamaně odhodil propisku. Nikde nikdo. Co teď má udělat?

Taková zatracená nespravedlnost! Je starší než ten usmrkanec, a měl by mu příkazy dávat on, ale svět oplácí nevděčností. Po všechny roky cílevědomě donášel Mell-

bergovi, a zatím za to nic neměl. Ernst projížděl zatačkami ve vysoké rychlosti, a kdyby nejel v policejním autě, jistě by v zadním zrcátku viděl zdvižené ukazováčky. Ale jen ať se opováží, zatracení turisté. To by jim dal.

Poptej se v okolí. To byl úkol pro začátečníka, ne pro schopného policistu s pětadvacetiletou zkušeností. To měl dělat ten holobrádek Martin, zatímco on, Ernst, měl sedět u telefonu a hovořit s kolegy v přilehlých oblastech.

Všechno v něm vřelo, ale to u něho bylo obvyklé už od dětství. Byl prostě choleric a to rozhodně nebyl dobrý předpoklad pro povolání, v němž člověk musel stále jednat s lidmi, ale na druhou stranu u darebáků aspoň budil respekt. Cítili, že si s Ernstem Lundgrenem nesmějí zahrávat, pokud nechtějí riskovat zdravím.

Když projížděl obcí, budilo jeho auto pozornost. Všichni ho pohledem sledovali a bylo mu jasné, že zpráva o nálezu mrtvé ženy se už rozšířila po celé Fjällbace. Přes náměstí Ingrid Bergmanové se musel doslova proplazit, protože na zákazu parkování stála spousta aut. Ke své spokojenosti si všiml, jak mezi hosty venkovních zahrádek vzbudil rozruch a několik řidičů pádilo ke svým autům. Pokud tam vozy budou stát, až se bude vracet, ochotně obětuje chvíli, aby jim dovolenou trochu znechutil. Třeba by je mohl nechat fouknout. Většina řidičů popíjela studené pivo. Kdyby měl štěstí, mohl by pár řidičáků sebrat.

Před kopečkem do skalní soutěsky nebylo moc místa na zaparkování, ale podařilo se mu tam vtisknout a začal obcházet domy. Podle očekávání nikdo nic neviděl. Lidé, kteří si normálně všimli, když soused pustil hlasitěji rádio, byli slepí a hluchí, pokud se něco potřebovala dozvědět policie. I když – a to musel připustit i on – možná toho tak moc ke slyšení nebylo. V létě bývalo v noci dost hlučno, opilci si cestou domů prozpěvovali, a tak se člověk naučil takové zvuky nevnímat, aby se mohl vyspat. Bylo to k naštvání. Až v posledním domku něco zjistil. Nic vel-

kého, ale aspoň něco. Muž v domě nejvzdálenějším od Královy strže zaslechl auto, když šel kolem třetí na záchod. Dokonce mohl i upřesnit čas, bylo to ve tři čtvrtě na tři, ale ven nevyhlédl, a proto nemohl říct nic bližšího ani o autu, ani jeho řidiči. Byl to ale starý učitel z autoškoly a jezdil za svůj život s mnoha vozy. Tvrdil, že nešlo o žádný novější model.

Takže jediným výsledkem po dvou hodinách vyptávání bylo zjištění, že tělo sem pravděpodobně přivezli ve tři hodiny autem staršího typu. Moc se toho opravdu nedozvěděl.

Nálada se mu spravila, když znovu projížděl náměstím a viděl, že tu stojí noví hříšníci. Teď se bude foukat, až se bude zelenat. Nebo spíš červenat.

Nepřetržitě zvonění přerušilo Eričino statečné zápolení s vysavačem. Pot z ní tekla proudem a z obličejů odsunula několik vlhkých pramenů vlasů, než otevřela. To tedy museli jet, jako by to auto ukradli, že už jsou tady, pomyslela si.

„Ahoj, tlustoušku!“

Medvědí objetí ji uvěznilo a bylo jí jasné, že není sama, kdo se potí. Nos měla zabořený v Connyho podpaždí a usoudila, že ve srovnání s ním voní jako růžička. Když se osvobodila, přivítala se i s jeho ženou Brittou, i když si jen zdvořile podaly ruce. Dosud se setkaly jen při výjimečných příležitostech. Žena měla ruku vlhkou a zvadlou a bylo to, jako když svírá mrtvou rybu. Erika se otřásla a přemohla pokušení otřít si dlaň o kalhoty.

„Ty tedy máš břicho! Čekáte dvojčata?“

Nenáviděla, když někdo její vzhled tímto způsobem komentoval, ale už pochopila, že gravidita je stav, kdy se takové komentáře obecně připouštějí a kdy jí kdokoliv může sáhnout na břicho. Dokonce se jí to stalo i se zcela neznámým člověkem. Teď něco podobného očekávala a opravdu ji zanedlouho začal Conny osahávat.

„Jejda, tam musí být malý fotbalista. Určitě je to kluk, když dovede takhle kopat. Pojdte si, děti, sáhnout!“

Než stačila Erika zaprotестovat, už ji atakovaly dva páry ruček ulepených zmrzlinou a otiskly se na její bílé mateřské haleně. Naštěstí Lisa i Victor, šest a osm let, ztratili brzy zájem.

„A co říká pyšný otec? Počítá už dny?“ Conny na žádnou odpověď nečekal a Erika si vzpomněla, že dialogy nebyly jeho silnou stránkou. „Jo, do háje, dobře si pamatuju na to, jak naši dva usmrkanci přišli na svět. Byl to mohutný zážitek. Ale člověk pak na chvíli ztratí chuť.“

Bouřlivě se rozchechtal a loktem štlouchl Brittu do boku. Kysele na něho pohlédla. Erika si uvědomila, že to bude hodně dlouhý den. Jen kdyby se aspoň Patrik vrátil domů včas.

Patrik opatrně zaklepal na Martinovy dveře. Ohromil ho pořádek v kanceláři. Psací stůl měl tak uklizený, že by mohl posloužit pro náhlé operace.

„Jak ti to jde? Našel jsi něco?“

Martinův deprimovaný pohled mu odpověděl ještě dřív, než stačil zavrtět hlavou. K čertu! V této chvíli bylo při vyšetřování nejdůležitější identifikovat oběť. Někde měla někoho blízkého, kdo se o ni bál. Ztraceně, někdo ji přece musel postrádat.

„A co ty?“ Martin ukázal na složku, kterou Patrik svíral v ruce. „Našel jsi to, cos chtěl?“

„Myslím, že ano.“

Patrik sáhl po židli, která stála u zdi, a postavil ji tak, aby mohl sedět vedle Martina.

„Podívej se! Dvě ženy z Fjällbacky zmizely koncem sedmdesátých let. Nemohu pochopit, že jsem si na to hned nevzpomněl. Byly toho tehdy plné noviny. V každém případě tu ale máme vyšetřovací materiál z té doby.“

Složka na psacím stole byla pořádně zaprášená a viděl, že Martinovi škrubou prsty nutkáním ji otřít. Varovně na

něho pohlédl, aby ho přibrzdil. Pak desky otevřel a ukázal fotografie ležící hned nahoře.

„Tohle je Siv Lantinová, která zmizela v den letního slunovratu 1979. Bylo jí devatenáct let.“ Hrál po další. „Na této je Mona Thernbladová, která se ztratila o dva týdny později, osmnáctiletá. Po žádné z nich se nenašlo ani stopy. Terén pročesávaly rojnice policistů a byli zapojeni i potápěči. Dělalo se úplně všechno. Po Siv zbylo pouze její kolo, našlo se v příkopu. A po Moně zůstala jedna teniska.“

„Když teď o tom mluvíš, také si na to vzpomínám. Tehdy jste ale měli nějakého podezřelého, ne?“

Patrik zalistroval mezi zažloutlými zprávami a pak prstem ukázal na jméno, napsané na stroji.

„Johannes Hult. Ze všech lidí nám zavolal právě jen jeho bratr Gabriel Hult a sdělil nám, že viděl Johannese se Siv Lantinovou na cestě do své usedlosti v Bräcke tu noc, kdy zmizela.“

„Jak vážně jste se tím zabývali? Jistě za tím muselo něco být, když někdo oznámí svého bratra jako podezřelého z vraždy.“

„Sváry v rodině už trvaly řadu let, to věděli všichni. Takže hlášení bylo přijato se značnou skepsí. Muselo se ovšem prošetřit a několikrát jsme Johannese vyslychali. Žádné důkazy jsme ale nenašli, a tak nakonec zůstalo jen slovo proti slovu. Nechali jsme ho být.“

„Kde je teď?“

„Nejsem si úplně jist, ale pokud si dobře vzpomínám, vzal si krátce potom život. Ztraceně, kdyby tu byla Anrika, sestavila by nám o všech událostech pěkný přehled. To, co máme, je opravdu jen to nejzákladnější.“

„Ty si myslíš, že ty dvě kostry patří těm nevěstným děvčatům?“

„Jistý si nejsem, ale vypadá to pravděpodobně. Dvě ženy zmizely v sedmdesátých letech a teď se nám tu objeví dvě kostry, které jsou už také hodně staré. Jaká může

být pravděpodobnost, že je to jen náhoda? S jistotou to nemůžeme vědět, dokud nám něco neřekne soudní patolog. Musíme ho o záležitosti co nejdřív informovat.“

Patrik jedním okem pohlédl na hodinky. „Do háje, musím letět domů. Slíbil jsem, že se vrátím včas. Máme na návštěvě Eričina bratrance s rodinou a já chci připravit krevety k večeři. Postaráš se o informování patologa? A až se vrátí Ernst, přeptej se ho, jestli něco nezjistil.“

Když vyšel před budovu, opřelo se do něj vedro v plné síle. Rychle spěchal k autu, kde si zapnul klimatizaci. Když horko takhle vadí jemu, co potom teprve chudák Erika.

Návštěva se jim teď vůbec nehodila. Chápal ovšem, že ji těžko mohla odmítnout. Ale protože příbuzní odjedou hned nazítří, jeden večer obětují, jinak to nejde. Nařídil klimatizaci na maximum a vydal se do Fjällbacky.

„Mluvil jsi s Lindou?“

Laine si nervózně mnula dlaně. Toto její gesto z hloubi duše nenáviděl.

„Není o čem mluvit. Prostě musí udělat, co řekneme.“

Gabriel se ani nenamáhal zvednout oči a pokračoval s tím, co právě dělal. Laine se ale nenechala tak rychle odradit. Bohužel. Mnoho let si přál, aby jeho žena častěji mlčela, než mluvila. To by jí rozhodně prospělo.

Sám Gabriel Hult byl účetní tělem i duší. Miloval kredity a debety a jejich vyváženost a z celé duše nenáviděl všechno, co mělo něco společného s city a postrádalo logiku. Úhlednost byla jeho mottem a navzdory letnímu vedru měl na sobě oblek a košili, i když z trochu tenčího materiálu, přesto o nic méně korektní. Tmavé vlasy mu s lety zřídly, ale nesnažil se zakrýt pleš uprostřed hlavy a sčesával je normálně dozadu. Tečkou za jeho vzhledem byly brýle s kulatými obroučkami, které mu spočívaly na špičce nosu, takže mohl s despektem hledět na ty, s nimiž mluvil.

Správně musí být správně, to bylo jeho přesvědčení, podle něhož žil, a přál si jen, aby i lidé v jeho okolí cítili stejně. Místo toho se ale zdálo, že všichni věnují síly pouze rušení jeho perfektní rovnováhy a snaží se mu ztížit život. Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdyby se řídili jeho radou a nevymýšleli si sami různé nesmysly.

Velkou obtíž v jeho současném životě představovala Linda. Jacob přece v jejích letech nebyl tak nemožný! V Gabrielových představách měly být dívky klidnější a poddajnější než chlapi. Místo toho měl na krku obtížnou holku na hranici dospělosti, která odmlouvala na každé slovo a snažila se mu život neustále znepříjemňovat. Ten pitomý nápad, že bude modelkou, byl další takový nesmysl. Jistě že je hezká, ale zdědila mozek po matce a v tvrdém světě modelingu by nevydržela ani hodinu.

„Už jsme o tom spolu mluvili, Laine, a já jsem od té doby názor nezměnil. Nepřichází vůbec v úvahu, že bychom Lindě dovolili někam odjet, aby ji očumoval nějaký podezřelý fotograf. Linda musí získat nějaké vzdělání a nemůže být řeč o něčem jiném.“

„Ano, jenomže za rok jí bude osmnáct a pak si stejně udělá, co bude chtít. Nebylo by lepší, kdybychom ji teď podporovali, místo abychom riskovali, že za rok zmizí a už ji nevidíme?“

„Linda dobře ví, odkud má peníze. Moc by mě překvapilo, kdyby někam zmizela, aniž by se pojistila, že peníze budou stále proudit. Když bude studovat, tak je dostane. Slíbil jsem jí peníze za každý měsíc studia a slib dodržím. Dál už o tom nechci nic slyšet.“

Laine si nepřestávala mačkat dlaně, ale pochopila, že byla jako obvykle poražená. S povzdechem vyšla z jeho pracovny a opatrně za sebou zavřela dveře. Gabriel si s ulehčením vydechl. Tyhle řeči mu už opravdu šly na nervy. Měla by ho znát dost dobře na to, aby věděla, že on názor nemění, když se jednou rozhodne.

Uspokojení a klid se mu vrátily, jakmile mohl pokračovat se zápisy do knihy ležící na stole před ním. Moderní účetní programy na počítači si jeho srdce nezískaly. Miloval, když všechno leželo před ním černé na bílém. Pečlivě zapsané řádky čísel a součtů na každé straně. Když byl hotový, spokojeně se opřel do židle. To byl svět, nad nímž měl plnou kontrolu.

Patrik měl na okamžik pocit, že zabloudil. Tohle přece není klidný spořádaný domov, který ráno opustil. Hluk vysoko převyšoval hladinu povolenou na pracovištích a v domě to vypadalo jako po výbuchu granátu. Neznámé věci se válely, kam oko dohlédlo, a nic nebylo na svém místě. V Eričině obličej si přečetl, že tu měl být už před hodinou nebo raději před dvěma. S překvapením napočítal navíc jen dvě děti a dva dospělé a podivil se, jak dokážou udělat rámus jako celá školka. Televize se zapnutým kanálem na Disneyho dětský program řvala naplno a malý kluk honil ještě menší děvče se stříkácí pistolí. Rodiče těchto pokladů seděli v pohodě na verandě a velký chlap mávl na Patrika, aniž by se namáhal zvednout z proutěné pohovky a odložit táč se zákusky.

Patrik šel do kuchyně za Erikou a ta se mu zhroutila do náruče.

„Odved' mě odsud, miláčku. Musela jsem v minulém životě strašně zhřešit, když mě může něco takového potkat. Ty děti jsou ďáblové v lidské kůži a Conny – je Conny. Jeho manželka ještě ani nepípla a vypadá tak kysele, že se při jejím pohledu srazí i mléko. Panebože, snad zase brzy vypadnou!“

„Zajdi se v klidu a pohodě osprchovat, já se o hosty postarám. Jsi úplně propocená.“

„Díky, jsi opravdu anděl. Uvařila jsem konev kávy. Pij už třetí šálek, ale Conny začal naznačovat, že by si dal něco ostřejšího. Podívej se, jestli mu máme co nabídnout.“

„Postarám se o to, miláčku. Jdi, než si to rozmyslím.“

Vděčně ho políbila a statečně se odkolébala nahoru do koupelny.

„Já chci zmrzlinu.“

Victor se protáhl kolem Patrika a teď na něho mířil pistolou.

„Máš smůlu, žádná doma není.“

„Tak mi ji jdi koupit.“

Drzost toho škrvněte neznala mezí, ale Patrik se snažil vypadat přátelsky. „Ne, nikam nepůjdu. Na stole jsou sušenky, tak si nějakou vezmi.“

„Já chci zmrzlinuúú!!!“ Klučík vřískal z plných plic a brunátněl v obličeji.

„Říkám ti, že žádnou nemáme.“ Patrikova trpělivost dostávala zabrat.

Victor to ještě chvíli zkoušel, ale když v Patrikových očích zahlédl, že to přehnal, rychle vycouval z kuchyně a s brekem se rozběhl za svými rodiči na verandu.

„Tati, strejda je ošklivý! Chci zmrzlinu!“

S konví v ruce Patrik předstíral, že nic neslyší, a šel se pozdravit s hosty. Conny se pozvedl a podal mu ruku a potom i Patrik ucítil rybí dotek jeho ženy.

„Victor je právě ve stadiu, kdy testuje hranice své vlastní vůle. Nechceme jeho osobnostní vývoj přibrzdit, takže necháváme na něm, aby pochopil, kudy jde hranice mezi jeho přáním a možnostmi,“ vysvětila Britta.

Něžně pohlédla na syna a Patrik si vzpomněl, že je to psychologka. Pokud takto hodlá vychovávat své děti, tak až syn vyroste, zřejmě bude potřebovat psychologa sám. Zdálo se, že Conny si ničeho ani nevšiml, a syna utišil jednoduše tak, že mu vsunul do pusy velký kus bábovky. Pokud mohl Patrik soudit z chlapcovy reakce, byla to zřejmě používaná a osvědčená metoda, přitažlivá svou jednoduchostí.

Když osprchovaná Erika sešla po schodech, podstatně svěžeji než před chvílí, naservíroval Patrik na stůl krevety se všemi dalšími doplňky. Každému dítěti už podal piz-

zu, protože se poučil, že je to jediný způsob, jak předejít katastrofě u večeře. Usadili se u stolu, a než Erika stačila otevřít ústa a hosty pobídnout, nabíral si už Conny oběma rukama na talíř. Jedna, dvě, tři velké hrsti přesunul na svůj talíř a v míse zbyla sotva polovina pro ostatní.

„Opravdu skvělé. Tady vidíte někoho, kdo krevety skutečně ocení.“ Hrdě si poklepal na břicho a hrábl do talíře. Patrik si lehce povzdechl, když pomyslel, jak byly drahé, a na talíř si naložil malou hrstku, která tam málem nebyla vidět. Erika udělala totéž a podala zbytek Brittě, která si zamračeně vzala všechny zbývající.

Po nezdařené večeři ustlali hostům v jejich pokoji a brzy se omluvili s tím, že Erika si už musí odpočinout. Patrik ještě Connymu ukázal, kde je láhev whisky, a potom s ulehčením zmizeli ve své ložnici.

Když byli konečně v posteli, vyprávěl Patrik, jak se měl během dne. Dávno se už vzdal snahy udržet v tajnosti pracovní záležitosti a věděl, že Erika o nich nikde nemluví. Když se dostal k epizodě se dvěma zmizelými ženami, viděl, jak nastražila uši.

„Já si na to vzpomínám, četla jsem o tom. A ty si myslíš, že právě ty dvě jste teď našli?“

„Jsem si tím prakticky jistý. Jinak by to byla příliš velká náhoda. Jakmile dostaneme zprávu patologa, začneme to pořádně prošetřovat. Zatím ale musíme brát v úvahu i jiné možnosti.“

„Nepotřebuješ pomoc se shromažďováním materiálu?“

Vzrušeně se na něho zahleděla a viděl, jak jí zajiskřilo v očích.

„Ne, určitě ne. Uklidni se. Nezapomeň, že jsi vlastně na nemocenské.“

„Ano, ale při poslední kontrole jsem už měla tlak v pořádku. Hloupnu z toho, jak pořád sedím doma. Ani jsem ještě nezačala psát novou knihu.“

Kniha o Alexandře Wijknerové a její tragické smrti byla velice úspěšná a dobře se prodávala, takže Erika do-

stala smlouvu na další román o skutečné vraždě. Psaní o Alexandře jí dalo pořádně zabrat, pracovně i citově, a zatím nenašla sílu začít něco dalšího. Jazyčkem na vahách byl i vysoký krevní tlak, a proto práci odsunula na pozdější dobu, až se bude cítit dobře po porodu. Její povaze ale nesvědčilo sedět nečinně doma.

„Annika má přece dovolenou, takže to udělat nemůže. Sestavit rešerše není tak snadné, jak si možná myslíš. Musí se vědět, kde hledat, a já to vím. Mohu to aspoň trochu zkusit...”

„Ne, to nepřichází v úvahu. Doufejme, že Conny a jeho divoký doprovod zítra odcestují a potom budeš mít zase klid, a dál uvidíme. Ale teď už buď tiše, abych si mohl chvíli povídat s děťátkem. Musíme naplánovat jeho fotbalovou kariéru...”

„Nebo její.”

„Nebo její. I když dcera možná bude spíš chodit na golf. V dámském fotbalu se netočí žádné peníze.”

Erika si povzdechla, ale poslušně se položila na záda, aby ulehčila komunikaci.

„Nevšimnou si, když se plížíš ven?”

Johan ležel vedle Lindy a lechtal ji v obličejí stéblem slámy.

„Ne, protože mi Jacob věří.” Zamračila se. „Ve výchovném táboře pro mládež, který vede, se naučil, jak s nimi navázat dobrý kontakt. Většina z nich ho žere, protože je pro ně něco jako Bůh. Když vyrůstají bez otce, tak je jim asi každý mužský dobrý.” Podrážděně odrazila stéblo, kterým ji Johan šimral. „Nech toho.”

„Copak tě nemůžu trochu zlobit?”

Vypadal uraženě. Naklonila se k němu s polibkem na usmířenou. Neměla dnes dobrý den. Ráno dostala menstruaci, a tak se s ním nebude moct týden milovat. Kromě toho jí šel strašně na nervy život s úspěšným bratrem a jeho stejně dokonalou manželkou.

„Ještě rok to musím vydržet. Pak z téhle zatracené díry vypadnu.“

Museli šeptat, aby je v seníku nikdo neobjevil. Teď však bouchl dlaní do prkenné stěny, aby dal svým slovům váhu. „To tolik toužíš ode mě odejít?“

Ublížený výraz v jeho obličeji se prohloubil a musela se kousnout do jazyka. Až bude moct odejít do světa, nikdo takový jako Johan ji nezadrží, ale dokud je doma, musel jí pro pobavení stačit. Ovšem, bylo zbytečné mu říct pravdu, radši mu bude dál věšet bulíky na nos. Zkroutila se do klubíčka jako kotě a přivinula se k němu. Když nereagoval, přitiskla si jeho ruku na tělo a on ji začal prsty podvědomě hladit. Tajně se usmála. S muži je tak snadné manipulovat...

„Přece můžeš odejít se mnou,“ nadhodila. Věděla, že by se od svého bratra Roberta nikdy nevzdálil. Někdy si říkala, že snad bez něho nejde ani na záchod.

Vyhnul se odpovědi a místo toho se zeptal: „Mluvila jsi o tom s otcem? Co ten si myslí?“

„Co si myslí! Ještě rok o mně může rozhodovat, ale jakmile mi bude osmnáct, nemá už do toho co mluvit. Přřesně ho to štve. Někdy mám pocit, že by nás nejradši zapsal do svých účetních knih. Jacob, Linda, kredit, debet.“

„Jaký debet?“

Linda se rozesmála. „To jsou ekonomické termíny, toho si nevšímej.“

„Někdy myslím na to, jaký by to bylo, kdyby...“ Nepřítomně se zahleděl někam do dálky a současně žvýkal stéblo.

„Co, kdyby...?“

„Kdyby otec nepřišel o všechny peníze. To bychom možná my bydleli v panském domě a ty bys seděla v cha-trči se strýcem Gabrielem a tetou Laine.“

Linda zvrátila hlavu dozadu a srdečně se rozesmála, až ji musel tišit, aby ji nebylo slyšet do Jacobova domu, který ležel od stodoly coby kamenem dohodil.

„Možná by v takovém případě otec dosud žil a matka by neseseděla celý dny u svých fotek.“

„Přece to nebylo kvůli penězům, že se...“

„O tom ty nic nevíš,“ přerušil ji hádavě a hlas mu o oktávu stoupl.

„To přece vědí všichni.“

Lindě se nelíbilo, kam se jejich hovor dostával. Odvrátila pohled, aby se mu nemusela podívat do očí. Rodinný svár a všechno, co ho vyvolalo, bylo dosud pro ně tabu, jako by se na tom domluvili.

„Všichni si jen myslí, že o tom něco ví, ale houby. A že se tvůj bratr rozvaluje v našem domě, to je vážně síla.“

„Přece není Jacobova chyba, co se stalo.“ Bylo napodiv, že se ho zastávala, protože normálně byla proti němu zaujatá. Krev ale není voda. „Dům dostal od dědečka a kromě toho se tvého otce vždycky zastával.“

Johan věděl, že to je pravda, a zlost ho rychle opustila. Jenom ho zabořilo, když Linda mluvila o své rodině, protože mu to připomínalo jeho vlastní ztrátu. Neodvážil se jí to nikdy říct, ale občas ho napadlo, že je dost nevděčná. Její rodina má všechno, zatímco jeho nic. Kde je nějaká spravedlnost? Současně ji ovšem vždycky omlouval. Nikdy nikoho tolik nemiloval jako ji a pouhý pohled na její štíhlé tělo, ležící vedle jeho, ho rozpaloval. Někdy nemohl ani věřit, že je to pravda, že tak andělská bytost mu může patřit. Ale věděl, že je lepší o tom nemluvit. Raději před budoucností zavíral oči a vychutnával si přítomnost. Přitiskl ji k sobě a vdechoval vůni jejích vlasů. Rozepnul jí horní knoflík kalhot, ale víc mu dnes nedovolila. Místo toho sáhla na jeho zip a on se položil na záda. Zavřel oči a ocitl se v sedmém nebi.

Teprve včera našli zavražděnou ženu, ale Patrika už mučila netrpělivost. Někde se někdo trápí nejistotou, co se s ní stalo. Přemýšlí a dělá si starosti, které jsou čím dál větší, plní ho úzkost. A naneštěstí jsou v tomto případě ty

nejstrašnější obavy oprávněné. Musí co nejdřív zjistit, kdo je ta žena, aby mohl podat zprávu jejím blízkým. Nic není horšího než nejistota, ani smrt ne. A člověk se se ztrátou nemůže začít vyrovnávat dřív, dokud nemá jistotu. Nebude snadné takovou zprávu podat, ale s tím se už smířil, patřilo to k jeho práci. Usnadnit a podpořit. Ale především zjistit, co se stalo.

Martinovo včerejší bezvýsledné pátrání identifikaci ještě tížilo. Nikdo ji v širokém okolí nepostrádal, a začnou ji tedy hledat po celém Švédsku, možná i v zahraničí. Na první pohled to byl úkol téměř nemožný, ale na něco takového prostě nesmí myslet. Jedině oni mohli pro zavražděnou ženu něco udělat.

Martin opatrně zaklepal na dveře. „Mám s tím pokračovat? Rozšířit kruh, nebo raději pátrat ve velkých městech anebo...?“ Zvedl obočí i ramena v tázavém gestu.

Patrik cítil tíhu zodpovědnosti. Neměli žádné vodítko, ale někde prostě začít musí.

„Obvolej policii ve velkých městech. Göteborg jsi už zvládl, pokračuj se Stockholmem a Malmö. Brzy dostaneme předběžnou zprávu ze soudního lékařství, a když budeme mít hodně štěstí, tak se něco dozvíme.“

„Dobře.“ Martin plácl dlaní do zdi vedle dveří a vydal se zpět do své kanceláře. Zastavil ho ale zvonek z recepce a otočil se, aby mohl promluvit s návštěvníkem. Normálně to dělala Annika, ale v době její dovolené si jednoduše museli vypomáhat.

Dívka vypadala velice neklidně. Byla štíhlá, se dvěma dlouhými plavými copy a obrovským ruksakem na zádech.

„I want to speak to someone in charge.“

Její angličtina měla silný přízvuk a odhadoval, že německý. Otevřel dveře a pokynul jí, aby vešla. Pak zavolal do chodby: „Patriku, máš tu návštěvu.“

Až potom ho napadlo, že se jí měl nejdřív zeptat, co si přeje, ale Patrik už vystrčil hlavu ze dveří a dívka šla k němu.

„Are you the man in charge?“

Na vteřinu Patrika napadlo, že by ji měl poslat za Mellbergem, když chtěla mluvit s jejich šéfem, ale jakmile uviděl její zoufalý výraz, bylo mu jasné, že ji toho zážitku musí ušetřit. Poslat hezkou mladou dívku za šéfem bylo totéž jako poslat bezbrannou ovci na porážku a zvítězil jeho ochranný instinkt.

„Yes, how can I help you?“

Naznačil jí, aby vstoupila a posadila se na židli před jeho stolem. S ulehčením stáhla těžké břemeno ze zad a opatrně ho opřela o zeď vedle stolu.

„My English is very bad. You speak German?“ zeptala se.

Patrik se snažil vybavit pár slov své školní němčiny. Odpověď byla naprosto závislá na tom, co si pod výrazem „speak, mluví“ dívka představuje. Dokázal si objednat pivo a požádat o účet, ale obával se, že návštěva bude chtít něco jiného než servírka.

„Maličko,“ odpověděl kostrbatě její mateřštinou a naznačil rukou něco hodně subtilního.

Vypadala spokojeně a začala mluvit pomalu a zřetelně, aby pochopil, co mu říká. Patrik ke svému velkému překvapení zjišťoval, že rozumí víc, než by si myslel, a i když každé slovo ani zdaleka nezachytil, pochopil, o čem jde.

Představila se jako Liese Forsterová. Zřejmě se na jejich oddělení dostavila poprvé už minulý týden a ohlásila, že postrádá svou přítelkyni Tanju. Mluvila s nějakým policistou, který jí slíbil, že se s ní spojí, jakmile něco zjistí. Čeká už celý týden a zatím neslyšela ani slovo. Její obličej byl poznamenán úzkostí a Patrik jí velice vážně naslouchal.

Tanja a Liese se seznámily ve vlaku cestou do Švédska. Obě byly ze severního Německa, ale dříve se neznaly. Navázaly okamžitě dobrý kontakt a Liese měla pocit, jako by to byla její sestra. Neměla pro své cestování po Švédsku žádný pevný program a Tanja jí navrhla, aby s ní zajela do malého městečka na západním pobřeží, které se jmenuje Fjällbacka.

„A proč právě do Fjällbacky?“ zeptal se krkolomně Patrik.

Na to neměla odpověď. O tom jediném s ní Tanja otevřeně nemluvila a Liese musela připustit, že to neví. Tanja jí řekla jen to, že tam musí něco zařídit, a potom že mohou pokračovat Švédskem dál. Ale dřív musí něco najít. Zdálo se, že je to pro ni citlivý problém, a Liese na odpověď nenaléhala. Byla ráda, že má na cestování milou společnost a klidně se mohla přizpůsobit, ať už Tanja měla důvod jakýkoliv.

Bydlely tři dny v sálvickém kempu, když Tanja zmizela. Odešla ráno a řekla, že si všechno zařídí a vrátí se brzy odpoledne. Jenomže odpoledne se změnilo ve večer a noc a Liesin neklid stoupal stejně jako ručička na hodinách. Ráno si v turistické kanceláři na náměstí Ingrid Bergmanové zjistila, kde najde nejbližší policejní stanici. Ohlásila zmizení přítelkyně, ale od té doby se nic nestalo.

Patrik byl zmatený. O žádném oznámení pohřešované osoby rozhodně nevěděl a teď cítil velkou tíhu. Popis přítelkyně Tanji potvrdil jeho nejčernější obavy. Všechno, co o ní Liese vyprávěla, se shodovalo s mrtvou ženou nalezenou v Králově strži. Když pak dívce s těžkým srdcem ukázal její fotografie, potvrdil její pláč to, čeho se obával. Martin už nemusí nikam volat, a někdo bude pohnán k zodpovědnosti za to, že s dívčíným hlášením nenaložil korektně. Ztratili naprosto zbytečně mnoho drahocenných hodin a Patrik si byl celkem jistý, kdo za to může.

Ěrika se probudila až po Patrikově odjezdu do práce. Pro jednu spala hluboce a beze snů. Pohlédla na hodiny. Bylo už devět a z přízemí se dosud nic neozývalo.

O chvíli později dala vařit konev kávy a prostřela stůl ke snídani. Jeden za druhým, jeden rozespalejší než druhý, se v kuchyni objevovali její hosté, ale u jídla se rychle probrali.

„Odtud jedete do Kosteru?“ zeptala se jak ze slušnosti, tak v naději, že se jich brzy zbaví.

Conny si vyměnil pohled se svou ženou a poznamenal: „Trochu jsme o tom včera s Brittou mluvili, ale když už jsme tady a je tak krásně, zajedeme si na den raději na některý ze zdejších ostrovů. Máte přece člun, ne?“

„Ano, máme...“ přiznala proti své vůli Erika. „I když si nejsem jistá, jestli by ho chtěl Patrik někomu půjčit. S ohledem na pojištění a takové věci...“ klopotně si vymýšlela. Představa, že tu příbuzní zůstanou ještě další hodiny, ji děsila.

„Ne, mysleli jsme, že nás na nějaké dobré místo zavezeš, a potom ti zavoláme, až budeme chtít zpět.“

V tom okamžiku neměla slov, což si Conny vysvětlil jako souhlas. Erika mlčky prosila vyšší mocnosti o trpělivost a snažila si namluvit, že něco takového přece nestojí za konfrontaci s příbuznými. Přes den se jich zbaví a snad odjedou, ještě než se Patrik vrátí z práce. Už dřív se rozhodla, že mu dnes uvaří něco hodně dobrého a udělají si hezký večer. Přece jen měl vlastně mít dovolenou. Kdoví, kolik ještě budou mít času na to, aby se mohli věnovat sami sobě, až tu bude děťátko.

Když rodina s velkým povykem sbalila věci potřebné na slunění, vydali se k přístavu. Lodka, malý modrý dřevěný člun, byl z nábřeží u Badholmu dost obtížně dostupný, a vyžadovalo to její velké úsilí, než své těžké tělo dostala na palubu. Pak hodinu křižovali moře, aby našli patřičně „opuštěnou skálu, nejraději celý břeh“, než se jí konečně poštěstilo objevit záliv, který nějakým zázrakem dosud unikl pozornosti turistů, a mohla se vydat zpět. Vylézt v přístavišti z loďky ale sama nedokázala a musela poprosit kolemjdoucí, aby jí pomohli. Zpocená, uhřátá, unavená a příšerně našťvaná se vydala k domovu, ale když mýjela klubovnu vodáků, rozhodla se jinak. Zahnula rázně doleva, místo aby pokračovala rovně k Sälviku. Pravou zatáčkou objela ská-

ly, minula sportovní hřiště a obytný komplex Kullen a zaparkovala před knihovnou. Měla pocit, že by psychicky nezvládla sedět celý den doma sama. Patrik může protestovat až dodatečně, ale něco mu připraví.

Když se Ernst vrátil na policii, jen váhavě zamířil k Patrikově kanceláři. Už když mu Patrik volal na mobil a chladně přikázal, aby se okamžitě vrátil, tušil, že se něco děje. Lámal si hlavu, jestli na něco nepřijde, ale musel si připustit, že toho v ní měl hodně málo. Byl mistrem zkratky a břídilství povýšil na status quo.

„Sedni si.“

Krotce poslechl příkaz a sedl si s trucovitým výrazem, který hodlal uplatnit při obraně.

„Co tak strašně spěchá? Byl jsem uprostřed práce a ty mě odvoláš, jako bys byl můj šéf, jen proto, že tě momentálně pověřili vedením vyšetřování.“

Útok byl nejlepší obranou, ale soudě podle Patrikova zamračeného výrazu v tomto případě nebyl namístě.

„Bral jsi před týdnem oznámení o zmizelé německé turistce?“

Do prčic. Na to úplně zapomněl. Ta malá blondatá holčina sem přišla chvíli před obědem a on se jí chtěl co nejrychleji zbavit, aby se stačil v klidu najíst. Hlášení o postrádaných turistech stejně nikdy k ničemu nejsou. Nejčastěji leží opilí v nějakém příkopu nebo s někým zmizí domů. Zatraceně. Za tohle opravdu pochválený nebude. Vůbec ho nenapadlo dát to do souvislosti s včerejší mrtvolou, ale dodatečně je chytrý každý. Snažil se to trochu bagatelizovat.

„No, nejspíš ano.“

„Najspíš ano?“ Patrikův normálně klidný hlas zaburácel místností. „Buď jsi oznámení bral, nebo ne. Nic mezi tím není. A pokud ano, kde je?“ Patrik byl tak rozčilený, až se zakoktával. „Chápeš, o kolik času jsi nás při vyšetřování připravil?“

„Nojo, mrzí mě to, ale kdo mohl tušit...“

„Ty nemáš co tušit, ale plnit své pracovní úkoly. Doufám, že už nikdy nic podobného nezjistím. Teď to musíme dohánět...“

„Můžu něco...?“ Ernst se ozval tak pokorně, jak jen dokázal, a tvářil se, jako by ho to opravdu mrzelo. V nitru byl sice příšerně naštvaný, že ho Patrik kárá jako kluka, ale bylo by neuvážlivé teď svou situaci zhoršovat.

„Už jsi toho podělal dost. S Martinem budeme pokračovat s případem a ty se věnuješ dalším věcem. Teď tu máme hlášení o vyloupené vile v Skeppstadu. Mluvil jsem s Mellbergem a souhlasí, aby ses o to postaral.“

Na znamení, že rozhovor skončil, se Patrik k Ernstovi obrátil zády a začal bušit do klávesnice.

Ernst s tichým brbláním vyšel ven. Snad se tolik nestalo, že zapomněl zaznamenat jedno pitomé oznámení. Při vhodné příležitosti si musí s Mellbergem promluvit o tom, jestli někdo tak náladový, jako je Patrik, má dostávat velkou zodpovědnost. Jistě, právě tak mu to řekne.

Uhrovitý mladík před ním by mohl sloužit ke studiu le-targie. Tahy obličejů prozrazovaly beznaděj a nesmyslnost bytí. Jacob tyto příznaky znal a byly pro něho velkou výzvou. Věděl, že má schopnosti obrátit chlapcův život jiným směrem, a jak toho mladík využije, bude pak už záležet jen na něm. V jejich církevní obci byla Jacobova práce s mládeží dobře známá a respektovaná. Mnoho zlomených duší od něho po čase odcházelo jako produktivní občané. Církevní aspekt se před veřejností ovšem nezdůrazňoval, protože podpora státu ležela na křehkých základech. Bylo dost nevěrců, kteří vykřikovali cosi o sektách, pokud něco leželo mimo okruh jejich chápání.

Velký díl respektu, jemuž se těšil, získal vlastní zásluhou, ale nemohl popřít, že část se dala připsat i faktu, že jeho dědečkovi Ephraimu Hultovi se přezdívalo Kazatel.

Samozřejmě, dědeček nepatřil právě k této církevní obci, ale jeho pověst se šířila po celém západním pobřeží a měla dobrý zvuk ve všech náboženských společnostech. Jen státem uznávaná Švédská církev hleděla na Kazatele jako na šarlatána, stejně jako všichni, kteří měli raději nedělní kázání před neobsazenými lavicemi v poloprázdném kostele.

Práce s nepřízřivými a závislými na alkoholu a drogách naplňovala Jacobův život téměř celé desetiletí, ale už ho neuspokojovala tak jako dříve. Vybudoval stacionář v Bullarenu, ale už to tolik nevyplňovalo prázdnotu jeho života. Něco mu chybělo a honička po tom „něčem“ ho děsila. On, který měl vždycky pod nohama pevnou půdu, cítil, jak se teď pod ním houpe zem, a bál se propasti, která se kdykoliv mohla otevřít a pozřít jeho tělo i duši. Už sám nevěděl, kolikrát – bezpečný ve své víře – kázal o tom, že pochybnosti jsou nástrojem ďábla, ale teď sám stál v tomto zakázaném území.

Zvedl se a otočil se k chlapci zády. Pohlédl oknem s výhledem na moře, ale viděl jen vlastní odlesk jako v zrcadle. Silný zdravý muž, pomyslel si ironicky. Tmavé vlasy měl krátce ostříhané a Marita, která ho doma vždycky stříhala, to uměla opravdu dobře. Krásně vysoustružený obličej s ušlechtilými rysy rozhodně nevypadal nemужně. Postavou nebyl ani příliš štíhlý, ani statný, prostě normálně stavěný. Jeho největší předností ale byly oči. Průzračně modré, s unikátní schopností hledět současně něžně i pronikavě. Mnohokrát mu pomohly, když chtěl někoho přesvědčit o správné cestě. Věděl to a uměl jich využívat.

Ale dnes ne. Jeho vlastní démoni mu ztěžovali koncentraci na problém někoho jiného a bylo snadnější mladíka jen poslouchat, aniž by na něho hleděl. Odvrátil pohled od svého zrcadlení a zahleděl se přes Bullarenské jezero a les, které se na dlouhé kilometry táhly před ním.

Bylo takové horko, že viděl, jak se nad vodou chvěje vzduch. Tento velký statek tehdy koupili levně, protože byl strašně zanedbaný, a po mnoha hodinách společné práce ho renovovali do současného stavu. Nešlo o nic luxusního, ale všechno bylo čisté, nové a příjemné. Zástupcům města dům a jeho nádherné okolí velice imponovaly a nekonečně mluvili o pozitivním působení zařízení na ubohé nepřizpůsobivé chlapce a dívky. Dosud mu neodepřeli podporu a činnost stacionáře po celých deset let probíhala skvěle. Problém tedy byl jen v jeho hlavě. Nebo snad v duši?

Patrně to byly nároky každodenního života, které vychylovaly jazýček vah do minusu. Vůbec nezaváhal, když měl k sobě vzít svou sestru. Kdo jiný než on by dokázal pozitivně ovlivnit její vnitřní neklid a rebelantské založení? Ale z psychologického boje vycházela dosud vítězně ona, její já bylo den ze dne silnější, zatímco on trpěl stálou podrážděností. Občas svíral pěsti a říkal si, že sestra je jen jednoduchá hloupá holka, která by si zasloužila, aby se o ni její rodina přestala starat. Ale takhle pravý křesťan uvažovat nesmí a hodiny pak věnoval zkoumání vlastního svědomí a horečnému čtení v bibli v naději, že tam najde posilu. Při pohledu z venku byl stále stejnou skálou bezpečí a jistoty. Dobře věděl, že lidé v jeho okolí ho potřebují a zatím nebyl schopen tento pohled na sebe sama obětovat. Od té doby, kdy zvířel nad nemocí, která ho v dětství silně sužovala, se snažil ze všech sil neztratit kontrolu nad svou existencí. Ale pouhé úsilí zachovat dekorum hluboce ubíralo z jeho rezerv a mílovými kroky se blížil pád. S ironií si uvědomoval, že se po mnoha letech kruh uzavírá. Zpráva, kterou dostal, ho na několik vteřin přiměla k nemyslitelnému – zapochyboval. Nejistota trvala jen okamžik, ale zůstala po ní zvětšující se trhlina v předivu, které ho obklopovalo.

Snažil se odehnat nepříjemné myšlenky a soustředit se

na mladíka, dosud sedícího před ním, a na jeho žalostnou existenci. Otázky, které mu kladl, přicházely automaticky stejně jako úsměv plný empatie, jímž nikdy nešetřil na novou černou ovci v jejich houfu.

Ještě jeden den. Ještě pospravovat další duši. Nebralo to konce.

I Bůh mohl sedmý den odpočívat!

Když Erika své drahé příbuzné zase vyzvedla na ostrově, nemohla se už Patrika dočkat. Vskrytu pátrala po náznacích, že se Conny a jeho rodina začnou balit, ale bylo už půl šesté a nepostřehla ani nejmenší chuť se někam přemístit. Rozhodla se, že ještě chvíli počká, než najde nějaký citlivý způsob, jak zjistit, kdy odjedou, a protože ji z křiku dětí rozbolela hlava, nechtělo se jí do toho. S ulehčením zaslechla, že se vrací Patrik, a vykolébala se mu naproti, aby ho mohla přivítat.

„Ahoj, miláčku.“ Musela se postavit na špičky, aby na něho dosáhla a mohla ho políbit.

„Ahoj, copak oni ještě neodjeli?“ zeptal se tiše Patrik a nahlédl do obývacího pokoje. „Ne, a zatím se k tomu vůbec nemají. Co k čertu budeme dělat?“ Erika odpověděla stejně tiše a zvedla oči k nebi, aby naznačila svou nespokojenost se situací.

„Snad tu nemohou jen tak zůstat a ani se nezeptat? Nebo ano?“ zeptal se neklidně Patrik.

Erika se ušklíbala. „To bys měl vidět, kolik hostů moji rodiče během léta mívali. Zastavili se jen na kafe a zůstali s plnou penzí na celý týden. Lidé nemají soudnost a příbuzní jsou ze všech nejhorší.“

Patrik se vyděsil.

„Přece tu nemůžou být týden! Musíme něco udělat. Nemohla bys jim říct, aby už odjeli?“

„Já? Proč bych to měla říkat já?“

„Jsou to tvoji příbuzní.“

Erika musela přiznat, že v tomto bodě má Patrik prav-

du. Bylo na ní, aby kousla do kyselého jablka. Vešla do obývacího pokoje, aby se zeptala, jak plánují odjezd, ale tak daleko se nedostala.

„Co bude k večeři?“ Čtyři páry očí se na ni nedočkavě zahleděly.

„Ech...“ Erika nad tou drzostí ztratila řeč. Rychle se zamyslela, co se dá najít v mrazáku. „Mleté maso s omáčkou a špagetami. Asi za hodinu.“

Dala by si nejraději pár pohlavků, když vešla za Patrikem do kuchyně.

„Tak co řekli? Kdy odjedou?“

Uhnula očima a zamumlala: „Nevím. Ale slíbila jsem za hodinu večeři.“

„Tys jim nic neřekla?“ Obrátil oči v sloup.

„Není to tak jednoduché. Zkus to sám,“ zasyčela Erika a šramotila s nádobím. „Musíme to ještě jeden večer vydržet. Řeknu jim ráno. Začni prosím krájet cibulku. Nemůžu sama chystat večeři pro šest lidí.“

Během tíživého mlčení se spolu činili v kuchyni, až to Erika déle nevydržela.

„Byla jsem dnes v knihovně a našla jsem nějaký materiál, který by se ti mohl hodit. Tamhle to leží,“ pokynula hlavou k pořádné hromadě zkopírovaných papírů.

„Přece jsem ti říkal, abys...“

„Ano, já vím. Ale už je to hotové a moc mě to bavilo. Všechno je lepší než sedět doma a zírat do zdi. Tak mě nekárej.“

Patrik už dobře věděl, kdy je lepší držet pusu, a posadil se tedy u stolu a nahlédl do papírů. Byly to kopie novinových článků týkajících se zmizení dvou dívek. Pročítal je s velkým zájmem.

„Zatraceně, je to skvělé! Vezmu si je zítra s sebou a pořádně všechno projdu, ale vypadá to opravdu perfektně.“

Popošel k ní a zezadu jí položil ruce přes břicho.

„Já tě přece nechci kárat, já se jen bojím o tebe a o děťátko.“

„Já vím.“ Erika se otočila a vzala ho kolem krku. „Ale ne-
jsem z porcelánu a dřív ženy musely pracovat na poli, až
tam třeba i porodily. Tak já snad dokážu sedět v knihov-
ně a obracet papíry, aniž by se mně něco stalo.“

„Ano, máš úplně pravdu.“ Povzdechl si. „Jen až zase bu-
deme sami, tak na sebe budeme mít víc času. Slib mi, že
bys mi řekla, kdybys mě některý den potřebovala mít víc
doma. Všichni vědí, že pracuju z vlastní iniciativy a že
máš vždycky přednost.“

„Slibuju. Ale teď musíme dokončit večeři, aby se děti
trochu uklidnily.“

„Pochybuju, že to bude stačit. Asi bychom jim měli dát
whisky ještě před jídlem, aby usnuly,“ popuzeně se usmál.

„Ech... jsi hrozný. Raději ji nalij Connymu a Brittě, aby
aspoň ti měli příjemnou náladu.“

Patrik poslechl a smutně hleděl na rychle klesající hla-
dinu v láhvi. Byla to jeho nejlepší sladová whisky. Jestli tu
zůstanou ještě několik dní, bude po jeho zásobě amen.

Léto 1979

S největší opatrností otevřela oči. Strašně ji bolela hlava až od kořínků vlasů. Podivné, že ani teď nic neviděla. Kolem ní byla kompaktní tma. V okamžité panice ji napadlo, že oslepla. Možná tou domácí pálenkou, kterou včera pila. Přece se říká, že člověk z takového alkoholu může oslepnout. Po několika vteřinách jí došlo, že chyba není v jejím zraku, ale v tom, že leží někde, kde není vůbec žádné světlo. Zableděla se nahoru, jestli neuvidí oblohu s hvězdami nebo srpek měsíce, ale hned si uvědomila, že v létě neexistuje místo, kde by na severní polokouli bylo v noci takové temno.

Hmatala vedle deky, na níž ležela, a nabrala hrst písčité půdy, kterou prosívala mezi prsty. Cítila humus, nasládlý dusivý pach, a napadlo ji, že je pod zemí. Pocítila strašnou klaustrofobii. Nevěděla, kolik prostoru je kolem ní, ale měla pocit, že se zmenšuje a uzavírá. Sábla si na krk, protože ji napadlo, že se jí nedostává vzduchu, ale pak se snažila pomalu nadechnout a uklidnit se.

Bylo tu chladno a ona byla kromě maličkých kalhotek nahá. Tělo jí na mnoha místech bolelo. Tiskla kolena pod bradu a pažemi noby objímala. První paniku vystřídal strašný strach, který se jí zakusoval až do morku kostí. Jak se sem dostala? A proč? Kdo ji svolékl? Pochopila, že vlastně vůbec nechce znát odpověď. Stalo se něco příšerného, ale nevěděla co, hrůza ji ochromovala.

Na ruce se objevil nepatrný paprsek a ona na něj upřela oči. Sotva viditelné světlíčko v sametové černi. Pokusila se postavit a křičet o pomoc. Nic se nestalo. Vytáhla se na špičky a snažila se světlo zachytit, ale nešlo to. Na obličej, obrácený vzhůru, začalo něco kapat. Kapičky vody zesílily do úzkého pramínku a ona si uvědomila, že má broznou žízeň. Aniž by o tom uvažovala, instinktivně otevřela ústa. Nejdřív všechno teklo kolem, ale po chvíli ce zlepšila techniku a několik doušek vypila. Avšak pak se s ní všechno začalo točit a pokrylo se mlhou. Znovu ztratila vědomí.

Linda se probudila brzy, ale už se nepokoušela znovu usnout. Včerejší večer s Johanem, přesněji řečeno noc, se hodně natáhl a točila se jí hlava nedostatkem spánku. Poprvé v tomto měsíci slyšela bušit do střechy déšť.

Pokoj, který pro ni připravili Jacob s Maritou, ležel přímo pod střešním hřebenem a zvuk kapek na taškách byl tak hlasitý, že ji bodal do spánků. Současně to bylo první ráno po dost dlouhé době, kdy se budila v chladném pokoji. Vedro už trvalo skoro dva měsíce a za posledních sto let bylo rekordně horko. První dny byla nadšená sluncem, ale příjemná změna přestala už před pár týdny být příjemnou a místo toho nenáviděla každé ráno, kdy se budila v propocených povlacích. Čerstvý chladný vzduch, který sem střešou pronikal teď, byl o to příjemnější. Linda odhodila tenkou deku, aby tělo ochladila. Zcela výjimečně se rozhodla, že nebude čekat, až ji přijdou budit, a že se pro změnu jednou nasnídá s rodinou. Z kuchyně slyšela šramot připravované snídaně. Natáhla si krátké kimono a vsunula nohy do bačkor.

V kuchyni se setkala s překvapenými pohledy. U stolu se sešla celá rodina – Jacob, Marita, William a Petra – a ona přerušila jejich hovor, když se usadila na volné židli a začala si mazat plátek pečiva.

„To je milé, že ses rozhodla nám dělat společnost, ale ocenil bych, kdyby ses trochu víc oblékla. Mysli na to, že tu jsou děti.“

Jacob byl tak příšerně svatouškovský, že se jí z toho dělalo špatně. Jen proto, aby ho pozlobila, nechala tenké kimono trochu rozevřít a poodhalila jeden prs. Zbledl v obličejí zlosti, ale z nějakého důvodu se s ní nedal do